

Festival d'Automne: het ballet van dorre bladeren van *Infidèles*

Op het eerste gezicht is er niets origineels aan de overspelige driehoeksverhouding tussen Marianne, Markus en David. De actrice, die al elf jaar een koppel vormt met haar man, een dirigent, wordt verliefd – eerder gedreven door medegevoel dan door hartstocht – op haar beste vriend, een regisseur, en begint een verhouding met hem. Dit opzet lijkt als twee druppels water op de verhalen die al vele jaren het toneel bevolken en aan de basis liggen van de meest hartstochtelijke intriges uit de literatuur. Op één detail na: Marianne bestaat niet. Ze is slechts een ingebeelde actrice, een louterende figuur die Ingmar Bergman, zelf aanwezig op het toneel, oproept om een oud verhaal over ontrouw – echt of verzonnen – te vertellen.

Dit fantastische vertrekpunt van het scenario van *Ontrouw*, geschreven door de Zweedse veelkunstenaar en verfilmd door Liv Ullmann in het begin van de jaren 2000, scheidt van bij het begin een zweverige sfeer die tg STAN en de Roovers met plezier onderhouden. Als in een verre echo van Harold Pinters *Trahisons* – dat het Belgische collectief een paar jaar geleden bracht op dezelfde scène van het Théâtre de la Bastille – passen Jolente De Keersmaeker, Robby Cleiren, Frank Vercruyssen en, voor het eerst, Ruth Becquart, een subtiel afstandelijk spel toe om Mariannes versplinterde monoloog op te voeren en de liefdeswonden uit het verleden onder de loep te nemen. Ze hebben allemaal goed begrepen dat er geen kreten of tranen nodig zijn om te peilen naar harten die verdorren omdat de liefde voorbij is.

De tekst is koning

In een licht en handelbaar decor dienen de vier acteurs Ingmar Bergmans tekst op een prachtige manier. Met een voortdurend toenemende intensiteit, waarin de kunstig onderhouden loomheid de toeschouwer op het verkeerde been kan zetten, laten ze de snedige replieken van de Zweedse toneelschrijver en realisator goed uitkomen. Sommige ervan zijn ontleend aan zijn autobiografie *Laterna Magica*. Ze onthullen de bitterzoete humor en de menselijkheid die verborgen gaan achter de façade van wreedheid en ironie. Wat begon als een stuk van Feydeau onder verdoving wordt gaandeweg een intiem drama waarin wonden opnieuw worden opengereten, dat van de personages marionetten van de liefde maakt, heen en weer geslingerd tussen het morele keurslijf en het grote leugenachtige spel van de gevoelens. Op de noten van Brahms en Mozart ontvouwt zich een ballet van verdorde bladeren. Het Festival d'Automne kon amper een meer toepasselijk stuk vinden om mee te openen.

Vincent Bouquet